Глава 6. Створення шляху до об’єднаного світу

- Одна вулиця, одна глобальна громада
- Відважна любов розбиває залізну завісу
- Ворог стає другом
- Сад миру ООН
- Втілення миру на практиці

Одна вулиця, одна глобальна громада

На південному японському острові Кюсю є невелике портове містечко Карацу. Це місто, що розташоване на березі Корейської протоки, відоме завдяки кераміці, яка носить його назву. Кераміку Карацу спочатку створювали корейські гончарі. Протягом 1980-х років головні члени церкви від нашого імені приїжджали сюди кілька разів з метою розвитку міжнародного проєкту. Адже Карацу було місцем запуску ініціативи з будівництва міжнародного Шосе миру, яке охопить земну кулю. Мій чоловік оголосив про цю ініціативу восени 1981 року, під час Міжнародної конференції за єдність наук.

Суть проєкту полягає в побудові високошвидкісної транспортної артерії, яка з’єднає всю земну кулю. У день його втілення значна частина нашого світу стане єдиним поселенням, пов’язаним однією дорогою. Сам процес побудови шосе дає народам світу та урядам спільну ціль. Транснаціональні напрямки торгівлі й відпочинку, що відкриються, стимулюватимуть міжетнічний обмін культурою й товарами і спрямовуватимуть нас жити в добросусідський гармонії.

Таке шосе проходитиме через тунель, який з’єднає корейський Пусан із Карацу, де 1986 року ми розпочали пілотний проєкт його будівництва. Я давно була зацікавлена в тому, щоб відвідати це місце. І 2016 року мені нарешті випала нагода поїхати в Карацу та побачити тунель. Під час поїздки я заново залучила наш рух до цієї ініціативи. Я вірю, що народи світу готові до цього, і час для запуску такого глобального проєкту вже настав. Щоби сказати про це світові — від вулиць до владних кабінетів, — я створила партнерський проєкт «Шосе миру». У його основі — громадська діяльність, спрямована на поширення інформації про міжнародне шосе, що вже стало глобальним рухом за мир. Далі я

розповім про цю ініціативу більше.

14 листопада 2016 року: на місці будівництва випробувального тунелю, зведеного для корейсько-японського підводного тунелю, Карацу, Кюсю, Японія

Щодо самого процесу будівництва, то найбільшим викликом є перетин тих частин океану, які відокремлюють Аляску від Росії та Корею від Японії. Поділ між цими територіями є як фізичним, так і духовним. Їхнє спільне прагнення об’єднатися і побудувати дорогу стане важливим кроком до миру для людства. Очевидно, що це непросте завдання. Від початку історії людства досі не було більшого інженерного і соціального виклику. Проте я знаю, що це можливо, і саме гармонійна співпраця всіх народів та урядів є тим кінцевим завданням, яке маємо виконати в нашу епоху.

Найбільша перешкода на шляху до побудови цього тунелю — це відносини, які є наслідком багатостраждальної історії стосунків між Кореєю та Японією. Але ми повинні пробачити, забути та налаштувати свої думки на досягнення позитивних результатів. Підводний тунель, що з’єднає корейський Пусан та японський Карацу, розширить

можливості нашого внеску у світову економіку. Сполучаючи Євразійський континент із Тихоокеанським регіоном, портові міста Карацу й Пусан стануть центрами світової торгівлі. Тунель об’єднає і традиційні, і сучасні культурні цінності обох країн для глобального туризму. Найважливіше, що його побудова пустить коріння миру в Азії. Співпраця між цими двома країнами стане зразком небесного зцілення ран, що утворилися внаслідок конфліктів і ворожнечі між цими країнами зокрема та народами всього світу загалом.

Однак реальність така, що кожна з цих країн переслідує власні інтереси. Я закликаю їхніх керівників пригадати Англію та Францію, які протягом століття воювали одна проти одної, але змогли об’єднати зусилля для побудови тунелю під Ла-Маншем, що з’єднав їх. Якщо корейський і японський народи відкриють свої душі й справді зможуть пробачити один одного та примиритися, ми станемо свідками побудови корейсько-японського тунелю миру. Цей тунель буде не лише символом, а і втіленням майбутнього людства, що опирається не на страх, а на надію.

Тому ми з чоловіком молилися за побудову цього тунелю як складової частини Шосе миру. Адже він створив би територію низького тиску на Корейському півострові, куди би сходилися навколишні райони з високим тиском зі сходу та заходу, щоб досягнути там єдності. Коли я з материнським серцем дивлюся на карту, то відчуваю, ніби острів і материк прагнуть один до одного, а півострів є тим місцем, де вони зустрічаються.

Другим важливим викликом, що стає на заваді побудови міжнародного Шосе миру, є перетин Берингової протоки між Росією та Сполученими Штатами. Це місце пов’язане з іще більшими складнощами, ніж Корейська протока. У минулому, коли між Сполученими Штатами та Росією було протистояння, Берингова протока представляла ідеологічний розрив між демократичним і комуністичним таборами. Тому з’єднання цих держав є життєво необхідним кроком до глобального миру та об’єднання.

Я хочу, щоб усі мали змогу проїхати міжнародним Шосе миру машиною чи навіть велосипедом від Кейптауна до Сантьяго, від Лондона до Нью-Йорка. Я хочу, щоби подорож із коханою людиною через будь-яку країну світу була такою ж простою, як відвідини рідного міста. Одним кінцем шосе стане мис Доброї Надії, що на півдні Африки; іншим — мис Горн, найпівденніший пункт Південної Америки. Воно проходитиме через Берингову протоку, щоби сполучити африканський континент і Євразію з Південною і Північною Америкою. Якщо поглянути на це шосе — Корея буде його серединою. Небесною милістю Батьківщина Істинних Батьків, яких людство так довго чекало, буде в самому його центрі.

Чимало людей мають сумніви, чи зможемо ми виконати таке масштабне завдання. Проте історія доводить, що всі великі досягнення звершувалися на тлі труднощів. Якщо це Божа воля, то має бути й шлях. Ми вже володіємо інженерною майстерністю, необхідною для побудови мостово-тунельного комплексу через Берингову протоку. Щодо вартості, то маємо поглянути на це з іншого боку. Якщо порівняти з грошима, що їх світ вкладає у війни, які не приносять нічого, крім знищення країн і народів, вартість моста-тунелю, збудованого задля миру, зовсім незначна. Країни та рухи жертвують життям людей і ресурсами, керуючись логікою сили — нерозумним і неефективним способом вирішення того, що вони вважають несправедливістю чи врегулюванням суперечок. Наш Небесний Батько вказує нам шлях справжнього миру. Як сказано в Книзі Ісаї, тепер настав час перекувати наші мечі на рала.

Я вже згадувала вище про проєкт «Шосе миру». Він охоплює низку подій і заходів, на яких люди будь-якого віку і національності, у футболках та з прапорами, на яких майоріють написи «Шосе миру», їдуть велосипедами або йдуть пішки на підтримку Міжнародного Шосе миру — ініціативи, яку ми запропонували. Переважно всі ці заходи завершуються в центрах місцевого самоврядування, де чиновники, соціальні і релігійні лідери виступають на мітингах, публічно заявляючи про свою підтримку цього проєкту, сприяючи поширенню інформації в місцевих ЗМІ. Керівники і громадяни багатьох країн, включно з членами

Міжнародної асоціації парламентарів за мир, вітають рух «Шосе миру». Зокрема, 2015 року в подіях узяли участь мешканці понад 120 країн. Разом учасники заходу того року символічно об’їхали світ за 93 дні.

Відважна любов розбиває залізну завісу

Із настанням 1990 року в людей зажевріла надія, що світ справді може змінитися. Я чула, як хтось казав: «Скоро ви не почуєте такого терміна, як “холодна війна”». Інша людина відповідала: «Ви можете на це сподіватися, але Радянський Союз ще досі тримається, а комунізм набирає силу в багатьох країнах. Миру не вдасться досягнути так швидко». Вони зійшлися на тому, що це буде непросто.

Наприкінці 1980-х років зі зростанням американського консерватизму, руху «Солідарність», який мав успіх у Польщі, а також гласністю та перебудовою, що прогресували в Радянському Союзі, світ вступав в епоху примирення, принаймні поверхнево. Водночас заколоти під керівництвом Москви набирали обертів в Африці, Азії та Центральній Америці. Москві вдалося змусити США вийти з В’єтнаму, дозволивши комунізму лютувати там, а також вбивати людей на полях Камбоджі. Марксисти все-таки прагнули комунізувати весь світ.

Тоді ми з чоловіком спонсорували тури Всесвітньої асоціації засобів масової інформації з метою встановлення фактів, які безпосередньо знайомили західних журналістів з умовами в Радянському Союзі та інших комуністичних державах. Коли журналісти особисто дізналися незаперечні факти, це стало ефективним кроком до припинення холодної війни. Окрім того, що нам вдалося розкрити їм очі на те, що там відбувалося, тури сприяли встановленню позитивних відносин із російськими ЗМІ. До того ж ми попіклувалися про команди з комуністичних країн під час Олімпіади в Сеулі 1988 року, забезпечивши їх корейською їжею і подарунками. На основі цього ми з чоловіком вирішили поїхати до Москви на зустріч із президентом Михайлом Горбачовим.

Сімнадцять років до цього — 1 липня 1973 року — ми проголосили, що одного дня «підемо до Москви». Адже коли ми боролися за повалення комунізму, то передбачали проведення мітингу на Красній площі, і в жовтні того ж року оголосили про це нашим членам церкви. Більшість із них це надихнуло, хоча пророцтво було схоже на сон про Дон Кіхота. «Sunburst», один із наших церковних гуртів, створив на основі нашого передбачення пісню «Красна площа» з безсмертним рефреном «Треба йти до Москви!». Хоч досягнення цієї мети потребувало більше часу, ніж ми хотіли, ми з чоловіком ніколи не забували про своє зобов'язання. Ми вірили: якщо завоюємо серця радянського керівництва в московському Кремлівському палаці — це наблизить нас до звільнення Бога і всього людства.

Багаторічна наша праця під гаслом «Перемога над комунізмом», зрештою, не стосувалася політичної системи, і це не була стратегія зв'язків із громадськістю, щоб отримати підтримку від антикомуністів. В її основі було і досі є питання: «Бог є чи Його немає?». Справжня мета нашої боротьби — звільнити комуністичний світ, а також Захід, від атеїстичного матеріалізму. Під час холодної війни більшість людей у вільному світі, зокрема і журналісти, які брали участь у наших турах зі встановлення фактів, не мали навіть уявлення про те, яким було життя за часів комунізму. Інші, ті, хто це знав, вирішили закрити очі, бо від страху вагалися, чи варто діяти. Тим часом сотні мільйонів людей у комуністичному світі долали жахливі обставини, дехто не знав, де їм узяти назавтра їжу. Щоби врятувати мільйони цих людей, які невимовно страждали, наш Небесний Батько спрямував нас із чоловіком до перемоги над Радянським Союзом — і вказав на шлях, завдяки якому це стало можливим.

Залучення керівництва Радянського Союзу, безумовно,було непростим завданням. Президент Горбачов впроваджував поступові реформи, але йому довелося мати справу з укоріненою бюрократією, запрограмованою підтримувати войовничу позицію провідної країни комуністичного світу. Ховаючись за залізною завісою, Радянський Союз створював образ могутньої імперії зі сталевими кулаками.

За кілька днів до від’їзду во Москву ми з чоловіком сіли обговорити наш план зі старшими членами Церкви об’єднання. Дехто з них намагався нас відмовити, аргументуючи, що нам як відомим противникам комунізму занадто небезпечно опинитися там. Однак ніхто не міг стримати нашої з чоловіком рішучості. Проте мій чоловік, усвідомлюючи серйозність справи, думав про майбутнє. Дивлячись в обличчя кожного з них, він несподівано сказав: «Настав час вирішити, хто очолить рух, коли мене тут не буде».

Усі голоси замовкли. Він знову подивився на кожного з лідерів церкви й уважно та серйозно промовив: «Навіть якщо мене тут не буде, все буде добре, допоки є Мати».

Його заява надала мені вагомого статусу співзасновниці Церкви об’єднання. Усіх здивували слова Батька Муна, та я просто тихо слухала. Прийнявши місію Єдинородної Божої Доньки та Матері миру, упродовж 30 років я робила все можливе, щоби допомогти своєму чоловікові на чолі Божого провидіння рятувати та направляти світ. Тепер він дав зрозуміти, що небесна влада належить однаково і батькові, і матері; чоловікові та дружині. Здавалося, у той момент він оголошував, як діяти в разі, якщо в Москві трапиться якесь лихо.

Пізніше Батько Мун вирішив передати те ж послання тисячам членів руху з Нью-Йорку, які зібралися відсвяткувати з нами День батьків 1990 року. У своєму головному зверненні він сказав те саме, що досі говорив лідерам. У готелі «Нью-Йоркер» він заявив: «Навіть коли я один, я представляю Істинних Батьків. Те саме стосується й Матері. Коли вона одна, вона також представляє Істинних Батьків. Тепер немає про що турбуватися. По суті, я — перший засновник церкви, а Мати — друга засновниця. До сьогодні жінки слідували за чоловіками, однак відтепер вони опиратимуться на однакову горизонтальну основу».

Це не була одноразова заява мого чоловіка. На зустрічі 15 червня 1991 року Істинний Батько проголосив свій Гомьон у Клестоуні в будинку Парку диких оленів, що в Канаді, в присутності японських жінок-лідерів.

Гомьон — це остаточний указ, який король залишає своїм підданим перед смертю. У цьому проголошенні мій чоловік заявив, що після його вознесіння я продовжу місію, яку дав нам Бог, і японські жінки-лідери повинні взяти на себе відповідальність підтримувати мене.

27 листопада 1994 року в навчальному центрі «Бельведер» у Нью-Йорку Батько Мун знову оголосив про мою громадську місію як другої засновниці руху. На ту пору освітня програма для 160 000 японок і великі події в певних країнах уже завершилися, тому моя роль зростала. Того дня, виступивши перед членами Церкви об’єднання я закликала: «Пообіцяймо всі разом стати сім’єю, яка об’єднає та утвердить традиції Істинних Батьків».

9 квітня 1990 року: 11-та Всесвітня конференція ЗМІ, Москва

У квітні 1990 року, за кілька днів після святкування Дня батьків, ми з чоловіком разом зі старшим сином Хьо Джином прибули до Москви. Там проходили 11-та Всесвітня конференція засобів масової інформації та Перша Рада на вищому рівні за мир у всьому світі, спонсорами якої були Всесвітня асоціація ЗМІ та Асоціація єднання Латинської Америки

(AULA). Під час конференції президент Михайло Горбачов запросив світових лідерів-учасників до Кремлівського палацу. Я була єдиною жінкою, яку внесено до списку запрошених, і до мене ставилися дуже люб’язно. Ми з чоловіком нагородили президента Горбачова медаллю Великого Хреста «За свободу та об’єднання», яку вручив посол Хосе Марія Чавес, голова AULA. Ми взяли Михайла Горбачова за руку і висловили просту подяку: «Благослови вас Боже, пане президенте».

Звичайно, за комуністичного режиму було абсолютно неприйнятно молитися про Боже благословення в офісі Президента Радянського Союзу, епіцентрі ідеології атеїстичної держави. Однак президент Горбачов приязно ставився до нас і вразив дружнім тоном у розмові після молитви. «Пані Хан Хак Джа, — зауважив він, — мені подобається ваша традиційна корейська сукня. Вона вам дуже личить».

11 квітня 1990 року: Батько й Мати Мун із президентом Михайлом Горбачовим

Посміхнувшись, я відповіла: «Перша леді Раїса теж завжди виглядає красиво! Жінки у всьому світі поважають її. І я з нетерпінням очікую завтрашньої приємної зустрічі з пані Горбачовою на виступі “Маленьких ангелів”. Мій чоловік казав, що ви — хороша людина, і я бачу, що це правда». Завдяки нашій розмові атмосфера стала дружньою. Посмішка президента Горбачова була справді щирою і яскравою. У мене було враження, наче ми всі літаємо на хмарах. Я тоді подумала: «Це сила молитви й рука Божа».

Під час зустрічі мій чоловік без вагань давав поради президенту Горбачову. «Успіх Радянського Союзу залежить від того, поставите ви Бога в центр чи ні, — сказав він і підкреслив: — Атеїзм не призведе ні до чого, крім самознищення та катастрофи». Батько Мун пояснив президентові Горбачову, що єдиний спосіб, коли Радянський Союз зможе вижити — це якщо Росія продовжить свої економічні і політичні реформи та дозволить свободу віросповідання. Зобличчя президента Горбачова було видно, що він добре усвідомлює неочікувану пораду Батька Муна, і він не міг не сприйняти того, що ми сказали. Ніколи раніше в Кремлі ніхто нічого подібного не говорив. Озираючись назад, я впевнено скажу, що слова, якими ми обмінялися в той момент, змінили історію світу. Я дійсно відчувала, що небо й земля слухають кожне слово, затамувавши подих.

11 квітня 1990 року: зустріч учасників конференції ЗМІ з президентом Горбачовим у Кремлі

Зустріч у Кремлі та конференція загалом створили небесну енергію, і шанси нашого руху в Радянському Союзі почали зростати. Довіра президента Горбачова до мого чоловіка та до мене, а також до Церкви об’єднання, зростала з кожним днем. Неймовірно, та після цього радянський уряд дозволив понад 3000 російських студентів та професорів поїхати до Сполучених Штатів для вивчення Божого Принципу. Це було революційно.

Наступного року в Москві відбувся державний переворот, і якийсь час ситуація там була нестабільною. Зусилля президента Горбачова щодо політичних реформ та відкритості викликали реакцію з боку комуністичної еліти. Президента було заарештовано в його резиденції на Кримському півострові. Заколот тривав три дні, однак зазнав невдачі. Натхнений шляхом до демократії, який започаткував Михайло Горбачов, народ, зокрема молодь, піднявся в Москві на його захист, а Президент Росії Борис Єльцин узяв на себе ініціативу з організації опору. Протестувальники, серед яких було чимало тих, кому ми давали освіту в Америці, стали рушійною силою до зближення Горбачова та Єльцина, розпаду Радянського Союзу та припинення холодної війни. Відкрите прийняття Горбачова молитви «Благослови вас Боже, пане президенте», яку ми з чоловіком вознесли в його кабінеті, ймовірно, викликало хвилю небесної удачі.

Маю визнати, що все це ніколи би не трапилося, якби не робота місіонерів місії «Метелик» нашого руху в Європі. Покликані на цю місію, вони покинули свої країни і поїхали до Радянського Союзу і Східної Європи як підпільні представники Істинних Батьків. Розпад Радянського Союзу став кульмінацією невидимого Божого плану, для якого ці віддані люди створювали умови, ризикуючи власним життям. У вирі складних переплетінь подій кожен із них відіграв свою роль у розпаді Радянського Союзу й переході до демократії. Навіть сьогодні вони продовжують молитися і працювати заради релігійної свободи і

суспільного прогресу в Росії та її руху вперед.

За рік після нашої зустрічі з президентом Горбачовим Комуністичну партію Радянського Союзу було розпущено, і те, що я називала «крижаним королівством», назавжди відійшло в історію. Упродовж 70 років після більшовицької революції 1917 року, внаслідок якої комуністичні уряди взяли під контроль третину населення світу, проливалася кров сотень мільйонів людей. Нарешті Радянський Союз приспустив свій червоний прапор, а його атеїстичний світогляд дискредитовано. Коли радянська диктатура оголосила про свою загибель, твердження комуністів про те, що прогрес відбувається через класові конфлікти, боротьбу та ненависть, визнано абсолютно помилковим.

Історія покаже, що ми з чоловіком ходили по дуже тонкому льоду, приїхавши до Радянського Союзу для зустрічі з президентом Горбачовим. Однак ця зустріч відбулася саме в потрібний час. Оголосивши, що єдина надія світу — це світогляд, орієнтований на Бога, ми відіграли вирішальну духовну роль, і політичний ландшафт світу назавжди змінився.

Ворог стає другом

1946 року, за рік після відновлення незалежності Кореї, Батька Муна заарештували під час проповідування в Північній Кореї. Поліція звинуватила його в шпигунстві на користь Президента Південної Кореї Рі Сингмана та замкнула в центрі затримання Тедон у Пхеньяні. Переслідувачі жорстоко катували його і викинули мертве, на їхню думку, тіло на сніг. Послідовники знайшли його й, убиті горем, почали готуватися до похорону. Та Батько Мун не помер. Він таки вижив, і завдяки їхнім молитвам та рослинним лікам на диво швидко ожив.

За рік Батька Муна знову заарештували й ув’язнили в спеціальному трудовому таборі примусової праці на сусідньому заводі азотних добрив у Хиннамі. Упродовж двох років і восьми місяців він долав невимовні труднощі. Більшість ув’язнених у цьому таборі помирала протягом шести місяців через недоїдання та фізичне виснаження.

Тоді як усе це відбувалося, комуністична поліція також ув’язнила мою матір і бабусю по матері зарелігійні переконання та звичаї. Згодом їх звільнили, однак з великими труднощами. Я вже розповідала про розставання з рештою нашої родини, про нашу втечу 1948 року з допомогою дядька та про виснажливу подорож на Південь.

Протягом наступних десятиліть уряд Північної Кореї ставився до нас, як до ворогів. Ми з чоловіком вели діяльність «Перемога над комунізмом» у всьому світі, й отримали інформацію, що лідер КНДР Кім Ір Сен хоче вбити нас. Семиденний публічний піст та молитва наших членів церкви, розташованої через дорогу від Організації Об’єднаних Націй, 1974 року оприлюднили тяжке становище японських жінок, ув’язнених у Північній Кореї. У червні 1975 року, незабаром після падіння Сайгона, ми провели Всесвітній мітинг за свободу Кореї, який зібрав понад 1,2 мільйони людей на площі Йойдо в Сеулі, щоби рішуче протистояти комунізму.

Без страху і гніву ми з чоловіком невпинно молилися за примирення між Північною та Південною Кореєю. Ми, непричетні до поділу Корейського півострова, взяли на себе відповідальність за його мирне возз’єднання. Ми завжди відчували, що припинення конфлікту на Корейському півострові поверне світ до миру. Тому, повернувшись після зустрічі з Президентом СРСР Михайлом Горбачовим, вирішили, що нам потрібно зустрітися з очільником Північної Кореї Кім Ір Сеном. Ми поставили собі за мету зробити це до кінця 1991 року.

Понад 40 років ми з чоловіком не могли повернутися до рідних міст. Протягом 1980-х років ми навчали наших принципів людей у всіх куточках світу, та ми не могли поїхати в Північну Корею, що була за годину польоту від Сеула. Так само, як і усі корейці, які опинилися на Півдні після Корейської війни. Ніщо не може полегшити тугу і страждання, які обгортають душу через неможливість відвідати рідне місто, а надто, коли воно так близько. Однак, причина, з якої ми з чоловіком хотіли поїхати до Північної Кореї, полягала не в тому, аби відвідати рідні міста та родичів, хоч ми й за ними дуже сумували. Насправді гіркий досвід нашого перебування на Півночі в більшості людей ніколи не викликав би навіть бажання туди ступати.

Рішення поїхати до Північної Кореї здавалося нездійсненною мрією. Адже Північна Корея не дозволить в’їхати навіть групам журналістів із Заходу. Та ми не переставали щиро молитися за прощення і примирення, і попросили наших членів церкви будь-яким способом зв’язатися з Північною Кореєю, бо вірили, що Бог може відкрити шлях у безвихідній ситуації. У відповідь на наші молитви в середині листопада 1991 року, коли ми були в США, кур’єр приніс нам запечатане запрошення. Ми відкрили його приватно. Звертаючись до нас особисто, Кім Ір Сен запрошував відвідати Північну Корею.

Не інформуючи своїх працівників про кінцевий пункт призначення, ми зібрали одяг і вирушили до семінарського центру на Гаваях. Наша сім’я й особистий персонал були здивовані. «На Гаваях тепло, — казали вони, — а ви пакуєте зимовий одяг!».

Прибувши на Гаваї, ми з чоловіком жили в семінарському центрі й зосереджували свої думки в молитві. Перед тим як ступити на землю Північної Кореї, ми мали звільнитися від усіх болючих почуттів, що сковували наші душі. Ми повинні були пробачити Кім Ір Сена, режим котрого завдав шкоди нації та світу, не кажучи вже про нас і нашу велику сім'ю. Якби ми думали про нього тільки як про свого ворога, ми б не змогли його пробачити. Лише з позиції його батьків, із серцем матері я змогла це зробити. Щоби врятувати свого сина, засудженого до смертної кари, мати навіть намагатиметься змінити закони своєї країни. Ось таке материнське серце. З таким серцем я пообіцяла пробачити своєму ворогові. Я не молилася за наше безпечне повернення з Північної Кореї.

Години,, коли ми молилися без кінця, були значущими. Так само, як Ісус Навин сім разів обходив Єрихон, ми знову і знову обходили Великий острів, жертвуючи свою найщирішу рішучість Небесам. Лише після того, як позбулися всього затаєного болю, ми з чоловіком повідомили тих, хто мав про це знати, що вирушаємо до Північної Кореї.

Найближчі послідовники не стримували емоцій. «Ви збираєтеся в місце, яке контролює ваш ворог. Це надзвичайно небезпечно, це навіть не поїздка до Москви. Там немає посольств ані країн Заходу, ані Південної Кореї; жодного захисту. Про що би не йшлося в листі, Кім Ір Сен не пустив би вас, якщо б не планував затримати назавжди».

Ці слова, висловлені в пориві занепокоєння нашим благополуччям, спокушали нас поринути у власні почуття і страхи. Але ми знали, що мусимо щиро пробачити лідера КНДР Кім Ір Сена й обгорнути його безумовною любов'ю, незважаючи на небезпеку. Ми були схожими до Якова, який віддав усе, що мав, ризикуючи своїм життям, коли погодився зустрітися з братом Ісавом, який мав намір його вбити. 21 рік Яків жив у великих труднощах, зберігаючи щиру відданість своєму братові, який ненавидів його, і завдяки цьому здобув небесну мудрість, необхідну для підкорення серця Ісава. Перетворити ворога на друга справді неможливо без щирого батьківського шімджон.

Кілька днів по тому з ясним розумом і непохитною рішучістю у своїх душах ми з чоловіком та невеликим супроводом вилетіли в Пекін. Коли ми сиділи в залі очікування аеропорту в Пекіні, підійшов представник Північної Кореї і вручив нам офіційне запрошення. На документі була офіційна печатка Пхеньяна. 30 листопада наша група вирушила до Північної Кореї спеціальним літаком JS215 авіакомпанії «Чосон Ейрлайнс», який направив за нами президент Кім Ір Сен. Засвідчуючи повагу до нас, перед посадкою в Пхеньяні літак пролетів над рідним містом мого чоловіка — Чонджу.

Пролітаючи над провінцією Пхьонан, де ми з чоловіком народилися, ми дивилися на річку Чончхон, в якій обоє гралися в дитинстві. Мені здавалося, наче я можу потягнутися вниз і доторкнутися до її синьої поверхні. Невже ця річка була спокійною протягом сумних чотирьох із лишком десятиліть — із часів, коли наша земля була безрозсудно розірвана?

Свіжість холодного зимового вітру, який ми відчули, коли висадилися в аеропорту Пхеньяна — Сунані — розвіялась, коли нас обступили родичі мого чоловіка. Звичайно, всі вони були бабусями і дідусями. Вони схопили нас за руки й заплакали. Моя душа просто заридала, і я впевнена, що чоловік відчував те саме, однак я прикусила губу і стримала сльози. Ми взяли на себе зобов’язання у цій справі заради Небесного Батька та світу, а не задля особистого щастя чи щастя наших рідних. «Для цього буде ще одна поїздка», — запевняли ми один одного, кидаючи хліб на воду.

Ми оселилися в гостьовому залі «Півонія», а наступного дня, згідно з нашою одвічною традицією, прокинулися рано-вранці й помолилися. Якщо в нашій кімнаті були камери спостереження, то всі ці молитви з вигуками за об’єднання Корейського півострова було записано. Того й наступного дня нам провели екскурсію Пхеньяном.

Зустріч із групою найвищих представників уряду Північної Кореї в актовій залі Мансуде на третій день нашого візиту стала легендарною в

Північній Кореї. Ми з чоловіком знали, що виступ на підтримку Бога та проти урядової ідеології «чучхе» в Північній Кореї може бути підставою для страти, однак були рішуче налаштовані ризикувати життям заради миру та об’єднання. Нехай це буде закарбовано: перебуваючи в самому серці Північної Кореї, Батько Мун засудив ідеологію та царство «чучхе». Він голосно й чітко сказав: «Об’єднання Північної та Південної Кореї не може опиратися на погляди президента Кім Ір Сена. Північну та Південну Корею можна об’єднати мирним шляхом, і Корея може стати країною, яка направлятиме весь світ, тільки завдяки богоцентричним поглядам та ідеології “головного крила” Руху об’єднання». Крім того, він спростував наратив їхньої пропаганди про те, що Корейська війна розпочалася із нападу Півдня на Північ. Наприкінці своєї промови Батько Мун застеріг: «Як ви можете називати себе лідерами, якщо навіть не можете контролювати свої статеві органи!».

Північнокорейців ці слова спантеличили. Співробітники служби безпеки очікували сигнал вбігти зі зброєю. Навіть члени нашої делегації, які здогадувалися, що планує казати Батько Мун, обливалися холодним потом. Ми з чоловіком об’їздили весь світ і зустрічалися з лідерами багатьох країн, але ніде нам не доводилося рішуче витримувати таку напругу, як того дня в Пхеньяні.

Після того, як Батько Мун закінчив свою промову, в розкладі було відведено час на обід. Усі їли за окремими столиками в мертвій тиші. Багато хто думав, що шанси зустрітися з президентом Кімом стали мізерними. Мій чоловік сказав, що він цим не переймається, бо вже сказав те, заради чого приїхав.

На шостий день генсек Кім надіслав нам два гелікоптери до Чонджу, рідного міста Батька Муна. За його наказом дорожники нещодавно проклали вузеньку дорогу до будинку, в якому провів дитинство мій чоловік, встановили гідні надгробки та посадили дерен на могилах його батьків. Вони навіть пофарбували і прикрасили будинок, де народився Батько Мун, та розсипали пісок на земляній підлозі й у дворі. Ми відвідали могили його батьків і поклали квіти.

Я дивилась на небо в напрямку Анджу, мого рідного міста, розташованого за 29 км від нас. Чи старий будинок, який огортав мене теплом, усе ще стоїть там? Чи досі росте кукурудза на присадибній ділянці? Де могила мого діда по материній лінії? Мене все цікавило, але я приховала ці почуття. Ми прийшли на зустріч із генсеком Кім Ір Сеном від імені нашого Небесного Батька, щоб визначити майбутнє нашої Батьківщини. Ми приїхали заради нації та світу. Я стримала власні почуття, бо зважала на цілі нашого історичного приїзду. Я там побувала, тому настане день, коли не лише корейці, а й усі люди зможуть вільно відвідувати рідні міста.

На сьомий день ми нарешті зустрілися з генсеком Кімом. Коли ми увійшли до його офіційної резиденції в Маджоні, що в провінції південний Хамгьон, він уже чекав на нас. Не зважаючи на протокол, мій чоловік привітав генсека Кіма так, ніби вони старі друзі, і той відповів взаємністю. Ми всі глибоко видихнули, коли вони радісно обійняли один одного. Кім Ір Сен, побачивши мене в традиційній корейській сукні, ввічливо привітався.

6 грудня 1991 року: зустріч із лідером КНДР Кім Ір Сеном

Спершу був обід, і поки ми їли, то вели розмови на невимушені теми, як-от полювання та риболовля. Поступово ми з Батьком Муном представили нашу поточну діяльність, зокрема Всесвітній фестиваль культури та спорту, який запланували на серпень наступного року. Почувши, що в межах фестивалю відбуватиметься й церемонія Благословення для 30 000 пар з усього світу, генсек Кім запропонував провести її на пляжі Мьонсасімні в прекрасному північнокорейському районі Вонсан, де ростуть розкішні трояндові кущі. Він також пообіцяв відкрити порт Вонсан, щоби доправити туди всі пари. І раптом з'явилося так багато тем для обговорення. Розмова отримала своє джерело живлення і тривала довше, ніж було заплановано за розкладом. Мій чоловік прийняв свого ворога, якого десятиліттями готувався зустріти, з глибокою та сильною любов'ю. Генсека Кіма вразила наша щирість, і він позитивно сприймав наші пропозиції протягом усієї зустрічі.

На ту пору відвідувачі з вільного світу ризикували своїм життям, приїжджаючи до Північної Кореї. Комуністи ненавидять релігію, а ми з чоловіком були її співзасновниками. Ба більше, ми були лідерами глобального руху боротьби з комунізмом. Наша поїздка в Північну Корею була не заради спільних економічних підприємств. Наші мотиви були однозначними: ми не вдавали, що хочемо щось зробити на користь Північної Кореї, будучи насправді зацікавленими у власній вигоді. Такий підхід є типовим у політичному світі, проте нам і на думку це не спадало. Ми щиро прагнули виконати провіденційну волю, тому поїхали лише з Шімджон Бога, щоби просвітити і з любов'ю обійняти комуністичних лідерів та відкрити шлях до справжнього об'єднання. Ми дісталися до цієї землі, покладаючись лише на Бога, і порадили її верховному лідеру прийняти наказ Небес.

Попри те, що ми були почесними гостями в Північній Кореї, ми не могли спокійно спати, знаючи, що тисячі й десятки тисяч сімей розділені та тужать одна за одною, адже Корея ще не була об'єднаною. Ми не спали ночами, намагаючись з'єднати небесну вдачу з цим місцем через нашу

душевну молитву. Щоночі ми присвячували себе Богу заради об’єднання Корейського півострова. Політичні переговори й економічний обмін відбудуться тільки на основі істинної любові Бога. Сфокусувавшись на цьому, переговори з Кім Ір Сеном відкрили нову главу в історії об’єднання Північної та Південної Кореї.

Озираючись назад, я вважаю, що ми з чоловіком поїхали до Москви і Пхеньяна й ризикували там своїми життями саме в той момент, коли комунізм досягнув зеніту. З радісними серцями як представники вільного світу ми обійняли ворогів, які жорстоко переслідували нас. Так ми зворушили їхні серця і це призвело до нашого примирення. Саме так, ми заклали основу об’єднання та миру. Ми вирушили до Північної Кореї не для того, аби щось отримати, а щоб подарувати справжню істинну любов. Заради Бога ми з чоловіком пробачили те, чого не пробачають; заради людства ми полюбили те, що нелюбе.

5 серпня 2007 року: відкриття Всесвітнього центру миру в Пхеньяні, який побудував Рух об’єднання

Невдовзі після того, як завершилася наша восьмиденна місія, прем’єр-міністр Північної Кореї Йон Хьон Мук очолив делегацію до Сеула й

підписав з урядом Південної Кореї спільну декларацію про денуклеаризацію Корейського півострова. За кілька місяців наш рух заснував промислове підприємство — завод «Пьонхва Моторс» («Pyeonghwa Motors»), а також готель «Ботонг Рівер» («Botong River») та Всесвітній центр миру в Пхеньяні як наріжний камінь об’єднання. Зерна, які свого часу посіяв мій чоловік, дали плоди після візиту президента Південної Кореї до Північної Кореї з метою обговорення шляху об’єднання. На цьому фундаменті проростають пагони миру та єднання. Коли ці пагони повністю розцвітуть, то завжди нагадуватимуть щирі молитви, які ми з чоловіком возносили за об’єднання Кореї.

Після зустрічей із президентом Горбачовим та генсеком Кімом ми з чоловіком намітили наші подальші кроки. Ми передбачали потребу в організаціях на чолі з Богом, які заповнять вакуум, утворений загибеллю комунізму, й підтримають ефективну побудову миру. Зі згасанням відчутної загрози войовничого комунізму наступною нашою вершиною, яку треба було підкорити, стала реформа релігійної віри та моралі, що базується на сім’ї.

Знадобилося понад 50 років, щоби змести міжнародний комунізм на смітник історії, проте занепад релігії і сімейних цінностей є значно тоншою, а отже, і більш згубною загрозою. Бог доручив релігійним лідерам направляти людей жити відповідально, але вплив релігії сьогодні зменшується. Тож тепер викликом для нас стало відновлення релігійної віри як компаса суспільства.

Отож ми активізували наш внесок, спрямований на те, аби релігійні лідери визирнули за межі своїх конфесійних обріїв, припинили міжрелігійні конфлікти та працювали разом на основі загальновизнаних цінностей, орієнтованих на Бога. Це ті самі абсолютні цінності, навколо яких ми закликали працювати науковців, медійників та політичних лідерів. Здорові суспільства всіх рас, націй та релігій зароджуються на ґрунті моралі й етики, які, своєю чергою, виникають на основі любові Бога між чоловіком і дружиною, батьками і дітьми. Ця любов до Бога в сім’ї є джерелом абсолютних цінностей, тих, які розділяють всюди та

сповідують усі релігії. Ми надихнули релігійних лідерів працювати разом і навчати цих загальноприйнятих цінностей. Фактично ми вклали в це більше ресурсів, ніж у зростання нашої церкви.

Наші переконання об’єднали релігійних і урядових лідерів, які тепер працюють заради спільної мети — досягнення миру та істинної свободи. Відомі люди з усіх сфер життя, які наслідували наші цілі, стали послами миру завдяки діяльності Федерації жінок за мир у всьому світі та Міжрелігійної федерації за мир у всьому світі. Із 2001 року робота послів миру швидко поширилась із Кореї на весь світ. Натхнені нашими поглядами, посли миру в 160 країнах пускають коріння істинного миру, працюючи над проєктами в багатьох сферах. Там, де точаться суперечки, де бідність заважає освіті, де панує релігійна нетерпимість, де людям не вистачає медичної допомоги — посли миру полегшують їхній біль і допомагають покращити життя.

12 вересня 2005 року в Лінкольн-центрі Нью-Йорка ми відкрили керівну організацію — Федерацію всесвітнього миру (UPF — Universal Peace Federation). Після цієї події ми з чоловіком вирушили в тур 120-ма країнами, щоб зустрітися з послами миру та створити національні відділи зазначеної організації. UPF об’єднує людей та організації в усьому світі за допомогою програм, що сприяють побудові світу істинного миру.

Нині Федерація всесвітнього миру є неурядовою організацією, що має загальний консультативний статус при Економічній і соціальній раді Організації Об’єднаних Націй (ЕКОСОР), де її представники працюють з однодумцями — миролюбними громадянами світу.

Сад миру ООН

«Я не навчився поступатися. Я не навчився стояти на колінах». Ці сміливі заяви одного з відомих військових героїв Кореї Ян Ман Чуна, лорда фортеці Ансі, прозвучали в епічному корейському фільмі «Велика битва». Фільм 2018 року, який побачили мільйони людей, зобразив правдиву історію про те, як Ян Ман Чун, солдати та люди міста-фортеці Ансі протягом 88 днів стримували натиск п’ятсоттисячної армії династії Тан 645 року нашої ери.

Фортеця Ансі стала останнім оплотом династії Когурьо, яка не встояла проти могутніх і страшних китайських загарбників. Ян Ман Чун не був заодно з генералом Когурьо Йон Гесо Муном, але як командир фортеці Ансі він зробив усе, щоб об’єднати свій народ, попри страждання, голод та смерть. Урешті-решт вони змусили китайців відступити та врятували фортецю.

Це лише одна з численних історій про жорстокі вторгнення, які пережив корейський народ. Ми протягом тисячоліть успішно захищали наші чудові гори та річки завдяки патріотизму та готовності до самопожертви. Як Істинні Батьки Батько Мун і я оберігаємо Корейський півострів, бо це земля, де розквітнуть та дадуть плоди всі цивілізації.

Утім, сумна сімдесятирічна історія розділення в Кореї триває, позаяк ідеологічний бар’єр між демократією і комунізмом досі ставлять вище за любов до сім’ї та роду. Батькам і дітям, братам і сестрам на Півночі та на Півдні десятиліттями доводилося жити, не знаючи, живі чи мертві члени їхніх сімей, навіть в епоху інтернету. Лінія плачу, що ділить Корейський півострів і розділяє кровних родичів, на перший погляд є звичайною географічною смугою. Насправді ж розділення відбувається на рівні світогляду та цінностей. Цей розподіл — це жорстоке протистояння між атеїзмом і теїзмом у питанні, існує Бог чи ні.

Ми з Батьком Муном щиро і віддано присвячували себе, докладаючи великих зусиль для того, щоб завершилася холодна війна та возз’єдналися Північна і Південна Корея. Із 1968 року ми поширювали лекції під назвою «Перемога над комунізмом» (VOC) не тільки Кореєю, а й усім світом, викриваючи брехню цієї ідеології. У 1980-х роках наші члени церкви з матеріалів VOC склали посібник CAUSA й у кампусах та на конференціях читали лекції CAUSA студентам різного віку, пасторам усіх конфесій і соціальним лідерам у всіх галузях. Газети, які ми видавали в усьому світі, такі як «Вашингтон Таймс», надавали точну інформацію про напруженість на Корейському півострові та реальне життя за комуністичної влади.

Я вже описувала вище, що 1990 року ми духовно надихнули президента Горбачова продовжити реформи, а це призвело до відмови від комунізму як структурованої глобальної сили. Наша зустріч із президентом Кім Ір Сеном відкрила ворота обміну заради об’єднання Північної та Південної Кореї. Відтоді UPF збільшилася на понад 190 країн і стала ще одним майданчиком, де міжнародна спільнота може співпрацювати та користуватися можливостями, що дає возз’єднання Корейського півострова.

І все-таки мені здається, що молоде покоління південнокорейців не розуміє, як виникла Корейська війна й навіщо потрібне возз’єднання нашого народу. Тому сьогодні я ще більше працюю над цим, і це одна з цілей — програми «Шосе миру». Своєрідною кульмінацією подій «Шосе миру» стало те, що 2015 року корейські велогонщики дісталися павільйону Імджінгак, розташованого на північ від Сеула, біля річки Імджін, яка розділяє Корею. З цього місця вони мали змогу побачити демілітаризовану зону (DMZ) та Північну Корею. Учасники зворушливо заспівали пісню «Наші заповітні надії на єдність» корейською мовою.

Усі корейці відчувають глибоку вдячність ООН. Якби не Організація Об’єднаних Націй, не існувало б Республіки Корея. Коли вранці 25 червня 1950 року Північнокорейська народна армія за підтримки СРСР вторглася до Південної Кореї, то мала на меті здійснити повну

комунізацію півострова. І цілком могла б досягнути успіху, адже Корея була маленькою бідною країною, про яку майже не знали у світі. Та Організація Об’єднаних Націй швидко закликала країни-члени захистити демократію на Корейському півострові, й 16 країн надіслали допомогу — хто військову, а хто медичну. Війська ООН вели жорстоку боротьбу, ризикуючи життям на нікому не відомій землі, щоби захистити свободу та мир.

На ту пору, як я вже згадувала вище, мого чоловіка було ув’язнено в таборі смерті в Хиннамі, де його засудили до каторжних робіт на заводі азотних добрив. Та звільнили незабаром після того, як війська ООН висадилися в порту Інчхон у вересні 1950 року. Вони просунулися на північ півострова — аж до міста Хиннам. Охоронці таборів почали вбивати в’язнів, але ввечері, перед запланованою стратою мого чоловіка, вони дізналися про наближення військ ООН та втекли. Небеса, безумовно, стояли за рішенням Ради Безпеки ООН надіслати багатонаціональні війська для протидії нападу комуністів. Найсуттєвішу причину миротворчих дій ООН було приховано — врятувати Єдинородного Сина та захистити Єдинородну Доньку. Згідно з Божою волею, наші життя було збережено.

Чому Бог захищав нашу країну, корейський народ у цій надважкій кризі? Світ тільки-но почав відновлюватися після Другої світової війни, а тепер занурився в чергову битву світового масштабу. Той факт, що в нашому національному гімні є слова «Хай Бог захищає й оберігає нашу націю», вказує на відповідь. Такий розвиток подій найкраще пояснює Боже провидіння.

Щоби завершити це провидіння, 1943 року Бог послав до Кореї Свою Єдинородну Доньку — першу жінку, яка змогла отримати Божу любов вперше з часів гріхопадіння Адама та Єви. Як і всі люди, Єдинородна Божа Донька повинна була досягнути зрілості. Їй потрібен був час, щоби розпізнати, зрозуміти та прийняти свою відповідальність за спасіння людства. Дитина не може просто з’явитися на світ й очолити провидіння. Ось чому Бог захищав Свою Єдинородну Доньку, доки вона

не досягнула віку, коли змогла пізнати сподівання Небесного Батька, відчути Його Шімджон і зосередити свою волю на виконанні Його місії.

Бог створив середовище свободи віри задля виконання останніх слів Ісуса в Біблії: «Слухай! Я незабаром прийду». Ісус і Дух Святий покликали й повсякчас направляли Єдинородного Сина і Єдинородну Доньку до завершення місії в ролі Істинних Батьків людства. Щоби захистити цю місію, Небеса скерували війська ООН вступити у війну на захист свободи.

Наприкінці Другої світової війни Організація Об’єднаних Націй відкрила штаб-квартиру в Нью-Йорку. Відтоді минуло сімдесят років. Є ще три великі представництва ООН — у Женеві, Відні і Найробі. Утім, попри те, що світ увійшов в азійсько-тихоокеанську епоху, в Азії немає великого представництва ООН.

Я рекомендувала ООН відкрити свій п’ятий міжнародний офіс у Кореї, зокрема, в демілітаризованій зоні (ДМЗ) на 38-й паралелі. Я підтримую різні групи, включно з Всесвітньою федерацією миру та Федерацією громадян за об’єднання Північної і Південної Кореї, у їхніх зусиллях перетворити ДМЗ на глобальний парк миру. Це більше за будь-що інше приверне увагу всього світу до питання возз’єднання Кореї.

Усі країни Азії радо би стали місцем розташування нової глобальної штаб-квартири ООН, але я вважаю, що Корея має для цього особливу кваліфікацію. Тут розміщені міжнародні штаб-квартири Всесвітньої федерації миру та Міжнародної асоціації парламентарів за мир. З духовного погляду, як нація, у якій народилися Істинні Батьки, Корея має щось дуже глибоке у своїй культурі; це щось здатне послужити світові.

Близько 70 років тому війська ООН пролили кров і піт заради миру в Кореї. Припинивши розділення на півострові, ООН завершить місію тих солдатів, які віддали своє життя, і надихне світ на встановлення миру. У своїй промові в штаб-квартирі ООН у Нью-Йорку 2000 року мій чоловік оголосив наше бачення парку миру в демілітаризованій зоні.

П’ятнадцять років по тому, в травні 2015, в офісі ООН у Відні я запропонувала побудувати п’ятий офіс ООН. Президент Республіки Корея також запропонував Північній Кореї в ООН побудувати парк миру в демілітаризованій зоні. Якщо Північна і Південна Корея запросять ООН побудувати п’ятий офіс у ДМЗ, цим рішенням вони перетворять театр воєнних дій, де так багато людей з обох сторін пролили кров, в мекку миру.

Втілення миру на практиці

У своїх посланнях миру ми з Батьком Муном пояснювали, що все людство має брати участь у міжкультурних церемоніях Благословення на шлюб. Міжкультурне Благословення на шлюб — це, безумовно, найкращий спосіб відновити людство до статусу Божих дітей. Бабусі і дідусі з ворожих країн чи релігій об'єднуватимуться завдяки гарним спільним онукам.

Цей ідеал, як і всі інші ідеали, потребує чималих зусиль. У Кореї кажуть: «Дедалі більше з'являється міжкультурних сімей, але, схоже, їхнє життя не таке вже й легке». Погоджуючись, співрозмовник відповість: «Багатьох дітей висміюють однокласники через те, що їхня мати з іншої країни». «Ба більше, — додасть іще хтось, — непоодинокими є випадки, коли дружини з-за кордону не витримують і повертаються в рідні країни».

Сьогодні в корейських містах і селах чисельність міжкультурних сімей зростає. Придивившись до них, ми помітимо, що, здебільшого, вони мають такий склад: чоловік —кореєць, дружина — з країни, що розвивається, та їхні спільні діти. Жінкам з інших країн непросто освоїтися в місці, де люди розмовляють чужою для них мовою та ведуть інший спосіб життя. До того ж чимало місцевих жителів дивляться зверхньо на міжкультурні сім'ї і нерідко ігнорують їх.

Я дуже добре розумію цю проблему. Коли ми з чоловіком переїхали до Сполучених Штатів на початку 1970-х років, щоб виконувати нашу місію, я відчувала неприйняття та відокремленість внаслідок належності до меншини. Якщо я це переживала в Америці, що є багатонаціональною країною, то в гомогенній Кореї ситуація значно гірша. Тож я сподіваюся, що зможу підтримати сім'ї, які приїхали в Корею будувати щасливе життя.

Із кінця 1960-х років ми з чоловіком створювали міжкультурні сім’ї, проводячи церемонію Благословення на шлюб. Ми знайомили партнерів, не зважаючи на їхні національність, расу і релігійне походження. Кількість міжкультурних сімей у Кореї помітно зросла після нашої міжнародної церемонії Благословення 6500 корейсько-японських пар 1988 року, під час літніх Олімпійських ігор у Сеулі.

30 жовтня 1988 року: міжнародна церемонія Благословення 6500 пар привела в Корею тисячі багатокультурних сімей

На ту пору у фермерських селах постала соціальна проблема, бо мало хто з кореянок хотів виходити заміж за чоловіків з Кореї. На нашій церемонії Благословення жінки з Японії та інших країн погодилися вийти заміж за корейських чоловіків. Усі розуміли, що це створить багато проблем. Настрої корейського народу ще були різко антияпонськими, і багато хто в Кореї виступав проти того, аби мати японську дружину чи невістку. Так само в Японії батьки були незадоволені тим, що їхні дочки або сини одружаться з кимось із Кореї — країни, яка була менш розвиненою з економічного погляду.

Однак жінки з японського Руху об’єднання з вірою в Бога та дотримуючись концепції дочірньої відданості й ідеї «жити заради інших» погодилися вийти заміж за корейських чоловіків, і присвятили себе сім’ям. Наречені з таких країн, як Філіппіни, В’єтнам і Таїланд, так само прибули до Кореї і створили міжнародні благословенні сім’ї.

Це дало чудові плоди. Адже дружини зі щирою відданістю служили своїм корейським свекрам і свекрухам та створювали благополучні сім’ї. Навіть якщо умови життя були важкими, вони сумлінно піклувалися про батьків своїх чоловіків, коли ті хворіли чи були вже в похилому віці. Деякі навіть отримували урядові нагороди за те, що так віддано служили своїм свекрам. Дехто з них очолив жіночі асоціації або батьківські групи у своїх селах. Багато хто з цих дружин та їхніх чоловіків зараз є незамінними членами своїх сільських громад.

Ми з чоловіком зрозуміли, що є способи допомагати не тільки членам нашої церкви, а й усім жінкам з міжкультурних сімей у Кореї, тож 2010 року створили Мультикультурний центр добробуту. Центр допомагає людям з інших країн вивчати корейську мову та відчувати себе інакше в корейському суспільстві. Крім того, ми надаємо допомогу інвалідам і неповним сім’ям. Ми також заснували в Кореї школу Миру Істинної любові для дітей з міжкультурних сімей, щоб допомагати їм у навчанні й оволодінні мовою.

Іноді нам доводиться чути, що сини корейських знаменитостей або високопоставлених чиновників ухиляються від вимоги йти до армії. Однак це не стосується міжкультурних сімей. Насправді існує думка, що до 2025 року Південна Корея матиме «міжкультурну армію». Діти з міжнародних і міжкультурних сімей часто мають подвійне громадянство, і вони можуть відмовитися від військової служби в Кореї, вибравши альтернативне громадянство. Показово, що понад 4000 синів тих пар, які отримали Міжнародне благословення, з честю пройшли військову службу в Кореї. Тепер вони можуть пишатися цим.

Щоб розвіяти упереджене ставлення корейців до міжкультурних сімей, потрібен час. Тому ми повинні наполегливо працювати, аби настав той день, коли термін «міжкультурна сім’я» зникне. Адже він приховує дискримінацію. Сім’я — це сім’я; модифікатор для її опису не потрібен. Слово «міжкультурний» не слід вживати на позначення подружньої пари, в якій у чоловіка та дружини — різні національності. Це не узгоджується ні зі загальним розумінням людства, ні з Божою волею.

Уже понад 30 років ми з Батьком Муном пропагуємо гармонію між національностями, расами й релігіями через Благословення. Завдяки корейсько-японським Благословенням ми зруйнували бар’єри між цими двома країнами і їхніми народами. Те саме ми зробили в Німеччині та Франції й багатьох інших державах, чиї народи колись ворогували. Наречені, які отримали Благословення, живуть, керуючись Божим словом, і створюють прекрасні сім’ї в усьому світі. Ми не називаємо їх міжкультурними сім’ями, тепер це благословенні сім’’ї.

Це звучить іронічно, але кінцевою метою релігії є створення світу, де немає релігії. Це легко зрозуміти, якщо уявити, що релігія — ремонтна майстерня. Коли всі стануть людьми добра, то зникне потреба у відновленні наших стосунків із Богом. А отже, якщо ми станемо однією сім’єю на чолі з Богом і запанує світ справжньої рівності і миру, термін «міжкультурна сім’я» зникне. В основі цього мирного світу будуть істинні сім’ї та істинна любов.

Ми можемо спостерігати, що шлях до такого світу має багато вимірів. Це в буквальному значенні шлях, що сполучає країни; це обійми ворогів, які стають братами; це перетворення зони бойових дій на сад миру і єднання чоловіків та жінок різних рас у шлюби, які відтворюють світ як одну сім’ю на чолі з Небесним Батьком. Як Матір миру я закликаю майже вісім мільярдів людей нашого світу піти цим шляхом разом зі мною.